

Asia: VN/19967/2024

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle luotonostajia ja luotonhallinnoijia koskevaksi lainsäädännöksi ja laiksi arvopaperimarkkinalain 7 luvun 5 §:n muuttamisesta

Lausunnonantajan lausunto

Huomiot esitysluonnoksen 1. lakiehdotukseen (Laki luotonostajista ja luotonhallinnoijista)

Suomen Perimistoimistojen Liitto ry ("SPL") on vastuullisten perintätoimistojen yhdistys, jonka tehtävä on kehittää perintäalan toimintaa yhdessä viranomaisten ja muiden yhteistyökumppanien kanssa. Liiton jäsenyritykset hoitavat Suomessa yli 90 % ulkoistetusta yksityisoikeudellisten saatavien vapaaehtoisesta perinnästä. Oikeudellisessa perinnässä tämä osuus on yli 70 %.

Johdanto

Suomessa on pitkäaikainen ja perinteikäs saatavien ostokulttuuri. Vuosikymmenten aikana saatavien ostamiseen liittyvä toiminta on ammattimaistunut ja siitä on tullut tavanomaista liiketoimintaa finanssisektorilla. Lama-aikaa seuranneesta negatiivisesta maineesta (Arsenal ja "roskalinat") on siirrytty EU-tason sääntelyyn, jossa järjestämättömien lainojen toimiva jälkimarkkina on tunnustettu tärkeäksi osaksi finanssimarkkinoiden vakautta. Luottolaitosten on voitava myydä järjestämättömät lainat tehokkailla, kilpailulle avoimilla ja läpinäkyvillä jälkimarkkinoilla.

NPL-direktiivin mukaista luotonostamista ja luotonhallinnointia tapahtuu nykyisin suhteellisen suuressa mittakaavassa Suomessa. Markkinoilla on arviolta noin kymmenen luotonostoa harjoittavaa yhtiötä ja saatavakauppojen euromäärä on karkeasti arvioituna 75-100 miljoonaa euroa vuosittain. Luotonostajat ovat pääosin suuria perintätoimistoja/konserneja, jotka harjoittavat myös toimeksiantoperintää tai nimenomaan luotonostoon ja saatavakauppaan erikoistuneita yhtiöitä. Luotonostoon erikoistuneet yhtiöt/konsernit eivät harjoita toimeksiantoperintää, vaan niiden pääasiallinen tarkoitus on ostaa luottoja ja periä niitä itse tai ulkoistamalla. Osa ostajayhtiöistä on julkisesti noteerattuja ja näin erityisen valvonnan alaisia (esimerkiksi B2Impact, Intrum, PRA Group).

Luotonostomarkkinoilla myytävät saatavakannat ovat järjestämättömiä luottoja. Nämä luotot on tyypillisesti eräännytetty ja kerätty myytävään kantaan, joka kokonaisuudessaan myydään luotonostajalle. Luottojen eräännyttäminen aiheuttaa sen, etteivät luoton alkuperäiset ehdot ole

enää voimassa. Luotonantaja/myyjä siis päättää siitä, mitä luottoja se myy. Saatavakannan myynti tapahtuu useimmin huutokauppaamisen menettelyn kautta. Useat ostajaehdokkaat tekevät tarjouksen kannasta ja se myydään eniten tarjoavalle. Luotonostaja hoitaa siirron jälkeen itse perintätoiminnan tai se ulkoistetaan palveluntarjoajalle. Velallisille lähetetään kuluttajansuojalain mukaisesti ilmoitus saatavan siirtymisestä ja velkojanvaihdoksesta.

Suomessa on vakiintuneet ja velallisen aseman huomioivat käytännöt hoitaa koko saatavakaupprosessi laaja-alaisesti alusta loppuun. Toiminnassa noudatetaan muun ohella perintälakia, kuluttajansuojalakia ja hyvää perintätapaa. Lisäksi luotonmyyjillä on usein tiukkojakin vaatimuksia luotonostajille. Maineella on suuri merkitys ja myyjät ovat kiinnostuneita muun ohella luotonostajille määrätyistä sanktioista esimerkiksi perintätoiminnassa ja tietosuojalainsäädännön noudattamisessa.

Perintätoimistot osana saatavan elinkaarta

Kuluttajaluottojen eräännyttäminen ja perintä Suomessa vaatii resursseja, erityistä osaamista ja huolellisuutta.. Perintätoimistot saattavat huolehtia jo laskutusvaiheesta, mutta useammin luoton erien muistuttamisesta luotonantajan toimeksiannosta. Lisäksi perintätoimistot huolehtivat luottojen perinnästä eräännyttämisen jälkeen.

Markkinalla toimivat toimeksiantoperintää harjoittavat perintätoimistot tarjoavat monenlaisia palveluja ja ovat mukana saatavan elinkaaren eri vaiheissa ja auttavat yrityksiä hallitsemaan saataviaan ja parantamaan niiden kassavirtaa tarjoamalla saatavien oston lisäksi muun muassa yllä mainittuja muistutuspalveluita, vapaaehtoista perintää ja oikeudellista perintää sekä kansainvälistä perintää.

Vaikka perintätoimistojen toimintakenttä on yllä mainituin tavoin laaja, on niiden päätehtävänä periä eräänntyneitä saatavia

SPL pitää hyvänä direktiivin ja HE:n tavoitetta edistää järjestelemättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämistä. Samoin SPL kannattaa sitä, että luottojen siirtämistä koskevia suojakeinoja ja luotonottajien oikeuksien turvaamista edistetään.

SPL kuitenkin toivoo, että kansallisessa täytäntöönpanossa huomioidaan jo olemassa oleva lainsäädäntö ja viranomaisvalvonta välttämällä päällekkäisyyksiä ja huolehtimalla selkeästä vastuunjaosta eri viranomaisten välillä.

LAKI LUOTONOSTAJISTA JA LUOTONHALLINNOIJISTA

Yleistä

Ehdotuksen mukaan luotonostajia ja luotonhallinnoijia koskevan sääntelyn tarkoituksena on edistää järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämistä poistamalla esteitä, jotka haittaavat järjestämättömien lainojen siirtämistä luottolaitoksilta luotonostajille.

Toimiluvan ehdot ovat niin tiukat, että SPL esittää epäilevän kannan sille, ovatko nyt ehdotetut veloitteet ja lisäsääntely omiaan lisäämään toimijoita markkinoilla vai toimiiko ehdotus tavoitteidensa vastaisesti vähentäen niiden toimijoiden määrää, joilla on taloudelliset edellytykset jatkossa tarjota luotonhallintopalveluita Suomessa.

Kansainväliset kokemukset

Perintäalan Eurooppalaisessa kattojärjestö FENCA:ssa (Federation of European National Collection Associations) on seurattu tiiviisti direktiivin kansallista täytäntöönpanoa. Erityisesti esille on noussut huoli siitä, miten NPL-direktiivin implementointi on käytännössä kääntynyt tavoitteitaan vastaan. Uusi toimilupajärjestelmä ja siihen liittyvät tiukat vaatimukset yhdistettynä Finanssivalvonnan valvontamaksuun luovat esteitä markkinoille. Direktiivin tarkoituksena on ollut erityisesti kilpailun ja rajat ylittävän toiminnan edistäminen, mutta on mahdollista että NPL-direktiivin asettamat vaatimukset voivat jopa haitata kilpailua tietyissä olosuhteissa NPL-direktiivin mukanaan tuomien uusien sääntöjen ja raportointivaatimusten noudattaminen voi aiheuttaa lisäkustannuksia, jotka voivat olla haastavia erityisesti pienemmille toimijoille. Lisäksi edelleen monimutkaistava sääntelykenttä voi luoda esteitä uusille toimijoille, joilla olisi kiinnosta tulla markkinoille .

Jo nyt on nähtävissä, että direktiivin implementointi eri jäsenvaltioissa on ollut hyvin vaihtelevaa ja uuden toimilupajärjestelmän tiukat ehdot ovat vähentäneet kilpailua. Saksassa ja Ranskassa, jossa direktiivi on saatettu kansallisesti voimaan, toimilupia on myönnetty toistaiseksi yllättävän vähän

.2 § Lain soveltamisala

Lain soveltamisalaa tarkasteltaessa on tärkeä huomioida, että direktiivi antaisi myös mahdollisuuden katsoa jo olemassa oleva perintätoimistojen rekisteröintijärjestelmä toimilupajärjestelmää vastaavaksi järjestelmäksi. Perintätoimistoilla on jo olemassa tarkasti säännelty valvonta, lait ja rekisteröinnit.

Päällekkäisen toimilupa- ja valvontajärjestelmän säätäminen erilliseen lakiin tunnistamatta markkinaa aiheuttaa perintätoimistoille kohtuutonta hallinnollista taakkaa ja epätietoisuutta. Tällaisessa tilanteessa, jossa päällekkäistä sääntelyä tehdään, tulisi tarkasti vertailla eri säännöksiä ja niiden yhteensopivuutta nyt ehdotettuun lakiin.

SPL katsoo, että lain esitöissä tulisi selvästi kuvata lain soveltamisala järjestämättömän luoton sekä luottolaitoksen osalta. Laissa tulee myös määritellä selkeästi lain soveltamisalaan liittyvä keskeinen termistö (esimerkiksi luottolaitos, luotonhallinnointipalvelujen tarjoaja)

4 § Luotonhallinnointi

Hallituksen esitysluonnoksen mukaan luotonhallinnointitoimintoihin kuuluisivat 4 §:n momentin 2–4 kohdan mukaan järjestämättömän luoton ehtojen uudelleenneuvottelu velallisen kanssa, järjestämättömän luottoa koskevien velallisten valitusten käsittely sekä tiedottaminen velalliselle järjestämättömään luottoon liittyvistä maksettavista suorituksista ja niiden muutoksista.

SPL haluaa tarkentaa, että perintätoimistot perivät perintälain mukaisesti erääntyneitä saatavia. Perintätoimistot tekevät myös maksusuunnitelmia ja eräpäivän siirtoja. Lisäksi ne voivat tehdä erilaisia maksujärjestelyjä kuten sopia vapaaehtoisesta velkajärjestelystä tai akordeista. Nämä kaikki ovat osa perinnän keinovalikoimaa. Toimenpiteitä tehdään toimeksiantajan päätöksellä eli järjestelyihin vaaditaan toimeksiantajan suostumus, jos kyse ei ole perintätoimiston omasta saatavasta. Perintätoimistot eivät neuvottele luottojen ehdoista uudelleen. Erääntyneiden saatavien osalta perintätoimistot käsittelevät velallisen reklamaatioita ja valituksia osana perinnän perustyötä. Kaikkea tätä säädellään ja valvotaan tarkasti jo nykyisellä lainsäädännöllä.

Tähän perustuen SPL ehdottaa, että luotonhallinnointia koskevassa sääntelyssä tuotaisiin yksityiskohtaisesti ja mahdollisesti esimerkkien kautta esille sitä, mitä toimenpiteitä on tarkoitus säädellä perintälaissa ja mitä uudessa laissa.

SPL katsoo, että on tärkeää määritellä eri viranomaisten valvontavastuut mahdollisimman tarkkarajaisesti, jotta epäselvyyksiä ei synny ja valvonta on tehokasta, ennakoitavaa ja tarkoituksenmukaista. SPL katsoo, ettei laissa oleva epäselvyys saa johtaa tilanteeseen, jossa samaa toimintaa valvotaan kahden eri viranomaisen toimesta Tämä johtaisi valvonnan päällekkäisyyteen, epäselvyyteen ja ennakoimattomuuteen, mikä loisi markkinoille entisestään epävarmuutta. Lisäksi tämä lisää sekä valvottavien että valvovien viranomaisten kustannuksia.

Luotonhallinnoinnin määritelmä esitysehdotuksessa on vastaava kuin direktiivissä. Perintälaissa perintä on määritelty toimenpiteiksi, joiden tarkoituksena on saada velallinen vapaaehtoisesti suorittamaan eräännytyn velkojan saatava. Käytännössä esitysluonnoksessa mainitut luotonhallinnointitoimet ovat hyvin lähellä perintälain mukaisia ja käytännössä toteutettavia perintätoimia. Esitysluonnoksessa mainitaan, että luotonhallinnointi on laajempi käsite kuin perintä, koska soveltamisalaan kuuluu myös eräännyttömiksi saatavia. Tämä lienee mahdollista, mutta käytännössä järjestämättömiä saatavia myydään vasta kun ne ovat eräänntyneet. Koska luotonhallinnointitoimet voidaan määritellä myös perintätoimiksi, syntyy epäselvyyttä siitä, kuka näitä sekä luotonhallinnointitoimiksi, että perintätoimiksi luokiteltuja toimia valvoo. Yhtiöt, jotka tarvitsevat luotonhallinnointitoimiluvan ovat pääasiassa yhtiöitä, joilla jo on perintätoimilupa ja jotka on merkitty perintätoiminnan harjoittajien rekisteriin

Esitysluonnoksen mukaan Finanssivalvonnan valvontatehtävät kohdistuvat toimilupaedellytysten arviointiin, omistajia ja johtoa sekä menettelytapaa koskevien säädösten noudattamiseen. Tämän perusteella tarkoituksena on tehdä jako niin, että Finanssivalvonnan valvonta kohdistuisi ainoastaan toimilupaedellytyksiin, johon myös mainitut omistajien, johdon ja menettelytavan seuranta liittyy.

NPL eli järjestämätön luotto määritellään järjestämättömäksi kun vaikuttaa siltä, että lainanottaja ei pysty maksamaan sitä takaisin, tai kun on kulunut yli 90 päivää siitä, kun tämä on viimeksi suorittanut sovitun maksuerän. Käytännössä siis järjestämättömät luotot ovat poikkeuksetta eräänntyneitä saatavia, joiden alkuperäiset sopimusehdot eivät ole enää voimassa. Kuluttajaluottojen osalta eräännyttämistä säännellään kuluttajansuojalaissa.

SPL haluaa tuoda esille, ettei luotonhallinnoijalle suinkaan siirry vastaavia luottoon liittyviä oikeuksia kuin luotonantajalla on ollut. Luotonostaja eikä luotonhallinnoija tämän toimeksiannosta neuvottele luoton ehtoja uudelleen velallisen kanssa, vaan sopii maksusuunnitelman koko jäljellä olevan saldon osalta. Maksusuunnitelmalla ei kuitenkaan ole vaikutusta luoton ehtoihin yleisesti, vaan sillä sovitaan velallisen maksukyvyn mukaisesta maksuaikataulusta ja maksueristä.

Yhteenvedon SPL ehdottaa, että lakiin lisättäisiin selkeä luettelo siitä, mitkä toiminnot kuuluvat luotonhallinnointiin ja mitkä perintään, jotta voitaisiin välttyä tilanteilta, joissa lainsäädäntö mahdollistaa molempien viranomaisten olevan valvova viranomainen tietyille toiminnoille. Esimerkiksi Ruotsin paikallisesti implementoimassa laissa (Lag (2023:714) om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal) on selkeästi määritelty ne toiminnot, jotka katsotaan kuuluvan NPL-direktiivin alaiseen toimintaan.

5 § Muut määritelmät

SPL katsoo, että laista tulisi tarkasti ilmetä määritelmät kuten Ruotsin laissa on tehty. Erityisen tärkeää on, että järjestelemätön luotto on määritelty laissa ja avattu perusteluissa. Samoin luottolaitos ja luotonhallinnointipalvelujen tarjoaja tulee määritellä.

8 § Siirtoilmoitus

Ehdotuksessa on esitetty, että siirtoilmoitus olisi toimitettava velalliselle ennen kuin häneen kohdistetaan toimia luottoon liittyvien maksettavien suoritusten keräämiseksi tai perimiseksi.

Suomalaisen markkinakäytännön mukaan siirtoilmoituksena käytetään denuntiaatiokirjettä, jonka tarkoituksena on siirtoon liittyvien tietojen toimittamisen lisäksi antaa velalliselle mahdollisuus maksaa ko. velka. Uudessa laissa esitetty siirtoilmoitus haittaisi tätä velallisen mahdollisuutta ja viivästyttäisi perintää tarpeettomasti. Tämän lisäksi prosessiin kuulumaton kirje lisäisi luotonhallinnan kustannuksia, jotka lisäävät velallisen kulutaakkaa. SPL katsoo, että lain täytyy mahdollistaa järjestelemättömän luoton omistusoikeuden siirtämisen ilmoittaminen ja perintätoimenpiteen tekeminen samassa yhteydessä.

NPL-direktiivin 10 artiklassa määritellään siirtokirjeen vähimmäissisältö varsin kattavasti. Esitysluonnoksen mukaan ilmoitukseen sisällytettävistä tiedoista säädettäisiin valtiovarainministeriön asetuksella.

Huomioiden uuden lain voimaantulomomenttiin liittyvän aikataulupaineen, toivoo SPL että jo tässä kohtaa olisi selvää, mitä muotovaatimuksia siirtoilmoitukselle on tarkoitus antaa ja onko tarkoitus muuttaa tai lisätä direktiivissä määriteltyä sisältöä. Mikäli sisältövaatimukset saadaan vasta asetuksella, aiheuttaa se kohtuuttomia kustannuksia ja ajallisia vaatimuksia luotonhallinnoijille mukauttaa toimintaansa lain vahvistamisen lisäksi myös silloin, kun muotovaatimukset mahdollisesti tarkentuvat ja laajentuvat erillisellä asetuksella.

SPL katsoo, että valmistelun kuluessa tulee huomioida, mitä siirtoilmoituksesta on jo kansallisessa lainsäädännössä säädetty ja mikä on siirtoilmoituksen suhde KSL 7 luvun 25 §:ssa säädettyyn.

SPL katsoo, että direktiiviä ei tarvitse panna täytäntöön siltä osin kuin asia on jo säännelty kansallisessa laissa.

11 § Luotonostajan ilmoitusvelvollisuus järjestämättömän luoton siirrosta

SPL pyytää täsmennystä jo tässä vaiheessa 3 momentissa tarkoitettujen tietojen tarkemmasta sisällöstä, toimittamistavasta ja toimittamisajankohdasta. Tietojen toimittaminen tulee vaatimaan mittavaa järjestelmäkehitystä ja uusia toimintamalleja, joihin tulisi jättää riittävästi aikaa.

SPL toteaa, että esimerkiksi Ruotsissa on säädetty asetus, josta ilmoitettavat tiedot selviävät.

13 § Toimiluvan myöntämisedellytykset

Toimiluvan myöntämisedellytyksiä on käsitelty lakiesityksessä laajalti.

Momentin 6 mukaan hakijalla olisi oltava käytössään riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt. (ehdotetun lain 3 luvun 13 §:n 6) -kohta). SPL toteaa antaneensa Valtionvarainministeriölle erillisen lausuman (11.10.2024) NPL-direktiivin kansalliseen implementointiin liittyvistä rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaisista riittävästä menettelyistä. Mainittu lausuma on liitetty osaksi tätä lausumaa.

SPL katsoo, että tämä toimiluvan edellytys tulisi muuttaa vastaamaan NPL-direktiivin tekstiä, jonka 1 luvun 5 artiklan h) -kohdan mukaan hakijalla on oltava käytössään riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt vain siinä tapauksessa, jos kansallisissa säännöksissä, joilla direktiivi (EU) 2015/849 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, nimitään luotonhallinnoijat ilmoitusvelvollisiksi rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi ja torjumiseksi.

Lakiesityksen 13 § :n momentissa 7 esitetään asiakasvaratilistä.

SPL ehdottaa täsmennystä lopulliseen esitykseen siltä osin, että lakitekstistä tai sen perusteluista kävisi ilmi, että asiakasvaratili voi olla myös perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annetun lain 7 §:n mukainen asiakasvaratili.

Velallisilla on tyyppillisesti perinnässä samaan aikaan useita eri velkoja ja uusi erillinen asiakasvaratili pelkästään luotonhallinnon piiriin kuuluvia velkoja varten aiheuttaisi helposti tarpeetonta epäselvyyttä velallisten taholla.

SPL katsoo, että lopullisessa esityksessä tulisi huomioida toimilupahakemuksen tiedot tämänhetkistä esitystä yksityiskohtaisemmin. SPL pyytää myös tuomaan selkeämmin esille sen, että viranomaisen tulisi lähtökohtaisesti jo käyttää sillä olevaa tai viranomaisyhteistyön myötä sen saatavilla olevaa tietoa ilman, että luotonhallinnoijan tulisi näitä tietoja erikseen toimittaa.

16 § Luettelo toimiluvan saaneista luotonhallinnoijista

Pykälän kohdassa 4 ehdotetaan luotonhallinnointisopimuksen sisältävän sitoumuksen noudattaa kaikkea sopimuksen kohteena olevaa luottosuhteeseen soveltuvaa lainsäädäntöä. Vaatimus ”kaikesta lainsäädännöstä” on epämääräinen, ja laajempi kuin mitä direktiivin tarkoituksena on ollut joten tämä kohta vaatii tarkennusta.

SPL esittää, että laista pitäisi ilmetä, mitä tämä vaatimus tarkoittaa perintätoimistojen osalta niiden toimiessa luotonhallinnoijina. Aluehallintovirasto valvoo jo nyt, että perintätoimistot noudattavat kaikessa perintätoiminnassaan lainsäädäntöä ja hyvää perintätapaa.

18 § Luotonhallinnoijan toteuttama ulkoistaminen

SPL haluaa tarkentaa ulkoistamisen ja alihankinnan käsitteitä.

Ulkoistamisella tarkoitetaan usein alihankintaa laajempaa kokonaisuutta, jonkin toiminnon siirtämistä organisaation ulkopuolisen palveluntuottajan tehtäväksi. Alihankinnasta on kyse, kun yritys tilaa toiselta yritykseltä jonkun yksittäisen suoritteen. Direktiivin tavoitteiden toteutumisen kannalta on tärkeää, että uutta lakia ei oleteta sovellettavan perintäprosessiin normaalisti sisältyviin alihankintoihin, kuten kirjeiden tulostus- ja postituspalveluihin.

SPL esittää, että lain määrittelyihin olisi syytä harkita lisättäväksi käsite luotonhallinnointipalvelujen tarjoaja.

SPL katsoo, että nykyinen luonnos ei huomioi tilannetta, jossa velallinen muuttaa perintäprosessin aikana Suomesta ulkomaille, joskus myös ETA-alueen ulkopuolelle. Tällöin perintää on mahdollista jatkaa kyseisessä maassa toimivan perintätoimiston kautta. Paikallinen toimija tuntee lainsäädännön sekä toimintatavat ja pystyy toteuttamaan perintää tarkoituksenmukaisesti ja tehokkaasti. Usein kyseessä ovat vain yksittäiset luotot eivät koko luottoportfolion siirto ulkomaisen palveluntuottajan tehtäväksi. Ulkomaille siirrossa määritellään tarkasti siirrettävä yksittäinen luotto, joten tällainen ulkomaille siirto yksittäisen saatavan perintää varten tulisi katsoa alihankinnaksi. Uudessa laissa tulisi

tehdä selväksi, että tämäntyyppinen kansainvälinen perintä on alihankintaa, joka kohdistuu vain osaan kyseisen luoton perinnästä. SPL katsoo, ettei alihankintatilanteissa tule edellyttää sopimuskumppanilta 18 §:n tarkoittamaa sopimusta.

SPL näkee tärkeäksi, että luotonhallinnointipalveluiden tarjoajan määrittely esimerkitapauksin tulisi tehdä lopulliseen esittelyyn nykyistä luonnosta tarkemmin. Lisäksi olisi syytä tarkentaa ulkoistamisen ja alihankinnan käsitteitä.

19 § Velallisen varojen hallussapito

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että kun luotonhallinnoija saa varoja velalliselta luotonhallinnoijan olisi toimitettava kuitti tai muu vastaava kirjallinen todiste, jossa todetaan suoritettu määrä.

SPL toteaa, että Suomi pyrkii olemaan digitalisaatiossa edelläkävijämaa, joten vaatimus kirjallisesta kuitista on vieras Suomen markkinalle. SPL ehdottaa täsmennystä lopulliseen esitykseen, siten, että kuitenkin toimittamisen sijaan tieto suorituksesta on velallisen saatavilla.

Esimerkiksi Ruotsin NPL-lainsäädännön kansallista täytäntöönpanoa koskevassa hallituksen esityksessä (Förvärv och förvaltning av vissa kreditavtal, prop. 2023/24:23) todetaan (kohdassa 6.2), että myös verkkosivusto, jossa tieto tallennetaan, voi täyttää vaatimukset, edellyttäen että tieto säilytetään varmassa alkuperäisessä muodossa ja että se on yksittäistapauksessa kuluttajan saatavilla niin kauan kuin tieto on relevantti.

SPL katsoo, että myös Suomeen säädettävän lain perusteluihin pitää saada maininta siitä, että kuitti voidaan lähettää sähköpostitse tai esittää verkkosivuston kautta siten, että kuluttajalla on mahdollisuus tallentaa ja tulostaa kuitti.

SPL esittää, että lakiesityksessä on seurattava direktiivin tasoa ja mahdollistettava se, että tieto maksusta voidaan kuitenkin sijaan toimittaa myös muulla pysyvällä tavalla.

20 § Luotonhallinnointia koskevien tietojen säilyttäminen

SPL pyytää kiinnittämään huomiota pykälän 1 momentin kohtaan, jossa edellytetään säilyttämään luotonostajan ja velallisen kanssa käyty yhteydenpito. Luotonhallinnoijalla ei luonnollisesti ole pääsyä luotonostajan ja velallisen keskinäiseen yhteydenpitoon. Näin ollen SPL pyytää tarkentamaan tätä kohtaa siten, että on selvää, ettei luotonostajan ja velallisen keskinäistä yhteydenpitoa tule säilyttää, koska direktiivi ei tätä edellytä.

SPL huomauttaa, että perintätoimistolla on jo perintärekisterilakiin perustuva velvoite säilyttää yksittäiseen toimeksiantoon liittyvät tiedot myös toimeksiannon päättymisen jälkeen.

Edelleen tietosuoja-asetuksessa määriteltyjen henkilötietojen käsittelyä koskevien periaatteiden valossa yksittäisen perintäasian viiden vuoden säilytysajan sitominen luotonostajan ja luotonhallinnoijan välisen sopimuksen päättymiseen on velallisen yksityisyyden suojan kannalta kohtuuton.

Näin ollen SPL pyytää tarkentamaan viiden vuoden aikamäärettä täsmennettäväksi siten, että se koskee yksittäiseen toimeksiantoon liittyvien tietojen säilyttämistä viiden vuoden ajan kyseisen luoton loppuun maksamisesta tai saatavaa koskevan toimeksiannon lopullisesta päättämisestä

vastaavalla tavalla kuin perintäasian tietojen säilyttäminen on määritelty laissa perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä.

24 § Valvonta

Ehdotetun lain mukaan Finanssivalvonta toimisi valvovana viranomaisena perintätoiminnan valvontaa lukuun ottamatta

Kuten SPL on tässä lausunnossaan useaan otteeseen korostanut, lakiesitys on monilta osin puutteellinen valvontavastuun jakautumisen osalta. SPL katsoo, että esityksessä ei ole riittävästi selkeytetty eri viranomaisten toimivaltuuksia ja valvonnan rajoja, mikä voi johtaa epäselvyyksiin. On ensiarvoisen tärkeää, että valvontavastuut määritellään tarkasti ja yksiselitteisesti.

Muilta osin SPL viittaa valvonnan osalta aikaisemmin tässä lausumassa esittämäänsä huomioiden liittyen valvonnan epäselvyyteen ja tarkennustarpeisiin Aluehallintoviraston ja Finanssivalvonnan kesken.

SPL korostaa, että säännöksiin tulee vastata direktiiviä. Nykyistä lainsäädäntöä ei muilta osin tule muuttaa kuten nyt on ehdotettu. SPL katsoo, että kun perintätoimisto, joka toimii luotonhallinnoijana, suorittaa perintätoimenpiteitä, tulisi AVI:n olla ainoa viranomainen, joka tätä perintätoimintaa valvoo.

Rahanpesun ja terrorismin vastaiset menettelyt

SPL toimitti 11.10.2024 Valtiovarainministeriölle seuraavan lausuman hallituksen esitysluonnokseen liittyvistä rahanpesun ja terrorismin vastaisista menettelyistä:

”NPL-DIREKTIIVIN KANSALLINEN IMPLEMENTOINTI 11.10.2024

Riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt toimiluvan saamisen edellytyksenä ja valvova viranomainen rahanpesuasioissa

Kansallisen lainsäädännön tulisi vastata direktiivin tekstiä eikä direktiivin vaatimuksia pidemmälle meneviä kansallisia lisävelvoitteita tule säätää

Valtiovarainministeriö on julkaissut luonnoksen hallituksen esitykseksi, jossa ehdotetaan säädettäväksi laki luotonostajista ja luotonhallinnoijista. Lisäksi esityksessä ehdotetaan muutettavaksi luottolaitostoiminnasta annettua lakia, Finanssivalvonnasta annettua lakia, Finanssivalvonnan valvontamaksuista annettua lakia, perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annettua lakia, kuluttajansuojalakia ja arvopaperimarkkinalakia. Asiassa on kyse ns. NPL-direktiivin kansallisesta täytäntöönpanosta.

Esitysluonnoksen kohdassa 4.2.1.2. on arvioitu vaikutuksia yritysten toimintaan. On todettu, että yritysten toiminnalle asetettavat nykyiseen nähden tiukemmat vaatimukset lisäävät kyseessä olevien yritysten sääntelytaakkaa ja kustannuksia. Kyse on EU-lainsäädännöstä seuraavien vaatimusten kansallisesta voimaan saattamisesta. Hallituksen esityksellä NPL-direktiivi pyritään panemaan täytäntöön siten, että yrityksille aiheutuva taakka jäisi mahdollisimman pieneksi. Samoin todetaan, ettei esityksessä ehdoteta NPL-direktiivin vaatimuksia pidemmälle meneviä kansallisia lisävelvoitteita ja että myös direktiivin tarjoama kansallinen liikkumavara hyödynnetään. Lisäksi Valtiovarainministeriö on tapaamisissaan SPL:n kanssa nimenomaisesti todennut, että kansallisesti ei ole tarkoitus säätää direktiivin minimitasoa ylittäviä vaatimuksia.

Riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt luotonhallinnoijan toimiluvan saamisen edellytyksenä

Luonnoksessa hallituksen esitykseksi todetaan, että esityksessä ei ehdoteta NPL-direktiivin vaatimuksia pidemmälle meneviä kansallisia lisävelvoitteita.

Kuitenkin ehdotetun lain 3 luvun 13 §:n 6) -kohtaan on sisällytetty seuraava toimiluvan saamisen edellytys: ”hakijalla on käytössään riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt”. Tämä ei vastaa NPL-direktiiviä, jonka 1 luvun 5 artiklan h) -kohdan mukaan hakijalla on oltava käytössään riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt silloin, jos kansallisissa säännöksissä, joilla direktiivi (EU) 2015/849 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, nimetään luotonhallinnoijat ilmoitusvelvollisiksi rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi ja torjumiseksi. Tämä toimiluvan edellytys tulisi muuttaa vastaamaan NPL-direktiivin tekstiä, jonka 1 luvun 5 artiklan h) -kohdan mukaan hakijalla on oltava käytössään riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt silloin, jos kansallisissa säännöksissä, joilla direktiivi (EU) 2015/849 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, nimetään luotonhallinnoijat ilmoitusvelvollisiksi rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi ja torjumiseksi. Toimiluvan edellytyksenä ovat riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämisen menettelyt vain, jos luotonhallinnoija on kansallisen rahanpesulain mukainen ilmoitusvelvollinen.

Luonnoksessa hallituksen esitykseksi (s. 38) perustellaan tätä toimiluvan myöntämistä koskevaa vaatimusta näin: ”Rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämisestä annetun lain (444/2017) 1 luvun 2 §:n mukaan lakia sovelletaan muun muassa Finanssivalvonnasta annetun lain 4 §:n 2 momentissa tarkoitettuun toimilupavalvottavaan. Luotonhallinnoijat olisivat esityksen mukaan Finanssivalvonnan toimilupavalvottavia, joten niitä koskisivat rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämisestä annetun lain mukaiset velvoitteet. Mainittua lakia sovelletaan myös muun muassa perintätoiminnan harjoittajiin.”

Luotonhallinnoinnista tulee direktiivin mukaisesti toimiluvanvaraista ja valvovaksi viranomaiseksi on esitysluonnoksessa valittu Finanssivalvonta. NPL-direktiivissä ei kuitenkaan säädetä rahanpesulain alaisuuteen kuuluvista asioista mitään. Direktiivin implementoinnin yhteydessä ei siten tulisi muuttaa nykyistä tilaa rahanpesulain alaisten asetelmien osalta eikä direktiivin vaatimuksia pidemmälle meneviä muutoksia tulisi tehdä.

NPL-direktiivin kansallisen täytäntöönpanon yhteydessä direktiivin tarkoituksena ei ole ollut säätää uutta ilmoitusvelvollisryhmää, luotonhallinnoijia. Suomen rahanpesulaissa ei nimetä luotonhallinnoijia ilmoitusvelvollisiksi. NPL-direktiivin toimilupavaatimuksessa mainittu direktiivi (EU) 2015/849 on ns. neljäs rahanpesudirektiivi ja se on jo implementoitu osaksi Suomen rahanpesulakia. Nyt on kyse NPL-direktiivin kansallisesta implementoinnista, eikä direktiiviä pidemmälle meneviä kansallisia lisävelvoitteita tulisi säätää. Näin kävisi, jos luonnos hallituksen esitykseksi hyväksyttäisiin tällaisenaan. Luotonhallinnoijat tulisivat rahanpesulaissa tarkoitetuiksi ilmoitusvelvollisiksi rahanpesulain 1 luvun 2 §:n 1) -kohdan a) -alakohdan mukaisina Finanssivalvonnan toimilupavalvottavina. Suomen rahanpesulaki ei kuitenkaan tunne tällä hetkellä sellaista ilmoitusvelvollisryhmää kuin luotonhallinnoijat eikä sellaista tulisi luoda lisäämällä luotonhallinnoijat Finanssivalvonnan toimilupavalvottaviin ja sitä kautta välillisesti myös erillisiksi rahanpesulaissa tarkoitetuiksi ilmoitusvelvollisiksi. Perintätoiminnan harjoittajat ovat jo oma erillinen ilmoitusvelvollisten ryhmänsä rahanpesulain 1 luvun 2 §:n 20) -kohdan mukaan.

Lisäksi ehdotus siitä, että luoton hallinnoinnista tulee toimiluvanvaraista ja valvovana viranomaisena tulee toimimaan Finanssivalvonta, johtaa siihen, että luotonhallinnoijista tulee rahanpesulain 1

luvun 2 §:ssä määriteltyjä ilmoitusvelvollisia, joiden valvovaksi viranomaiseksi rahanpesuasioissa tulee Finanssivalvonta. Tämä tarkoittaisi muutosta perintätoiminnan harjoittajien kannalta rahanpesuasioiden valvontaviranomaisen osalta, koska rahanpesulain 7 luvun 1 §:n mukaan Finanssivalvonta valvoo omia toimilupavalvottaviaan myös rahanpesuasioissa ja aluehallintoviraston valvonta ulottuu sille nimettyihin ilmoitusvelvollisiin vain siltä osin kuin ne eivät ole Finanssivalvonnan valvonnan alla. Ne lainsäädäntömuutokset, jotka ovat tarpeen nykytilan säilyttämiseksi, olisi tehtävä, jotta hallituksen esitysluonnos ei johtaisi muutoksiin nykyisissä rahanpesulain alaisuuteen kuuluvissa asioissa. Tämä tarkoittaa muutoksia ainakin rahanpesulain 7 luvun 1 §:n valvovia viranomaisia koskeviin kohtiin ja mahdollisesti myös rahanpesulain 1 luvun 2 §:n 1) -kohdan a) -alakohtaan.

Esitysluonnoksen lainsäädännöllisiä ratkaisuja edellä esitetyiltä osin ei ole tarkoituksenmukaista tehdä implementoitaessa NPL-direktiiviä osaksi kansallista lainsäädäntöä eikä niiden vaikutuksia ole tässä vaiheessa asianmukaisesti ja riittävästi arvioitu tai perusteltu. Luotonhallinnoijat voivat olla Finanssivalvonnan toimilupavalvottavia ilman, että niiden nykyiseen asemaan ilmoitusvelvollisina tai nykyiseen rahanpesulainsäädännössä tarkoitettuun valvontaviranomaiseen puututaan tämän NPL-direktiivin kansallisen implementoinnin yhteydessä. Tämä edellyttää kuitenkin edellä mainittuja muutoksia myös rahanpesulakiin.

Rahanpesunäkökulmaa arvioitaessa on hyvä huomioida, että EU on julkaissut juuri kesällä 2024 uuden laajan rahanpesupaketin. Siihen sisältyvä rahanpesuasetus sisältää EU-tasolla tunnistetut ja määritellyt ilmoitusvelvollisryhmät. Siinä perintätoiminnan harjoittajia tai luotonhallinnoijia ei ole lainkaan mainittu ilmoitusvelvollisina. Rahanpesupakettiin kuuluva ns. kuudes rahanpesudirektiivi sallii kansallisen täydentävän sääntelyn tunnistettujen ilmoitusvelvollisten osalta, mutta sen tulee tapahtua sen direktiivin perusteella, asianmukaisten kuulemisten ja arvioiden perusteella, joihin sisältyy myös valvovaa viranomaista koskeva arviointi. Nostettakoon vielä esiin sekin, että Ruotsissa perintätoiminnan harjoittajat eivät ole kansallisen rahanpesulain mukaan ilmoitusvelvollisen asemassa. Tätä ei ole ehdotettu muutettavaksi NPL-direktiivin kansallisen täytäntöönpanon yhteydessä eikä em. kuudennen rahanpesudirektiivin kansallisen täytäntöönpanon yhteydessä. Edellä esitetyn perusteella on pääteltävissä, ettei ole mitään EU-tasoista harmonisointitarvetta tai painetta tältä osin toimia siten, kuin esitysluonnoksessa on tehty.

Lainvalmistelutyön aikana SPL ja Valtiovarainministeriö ovat käyneet keskustelua NPL-direktiivin implementoinnista. SPL:n jäsenyritysten toiveena on ollut sen kansallisen implementoinnin tavoitteen toteutuminen, jonka mukaan direktiivin vaatimuksia ylittäviä velvoitteita ei tulla säätämään. Lisäksi kansallinen liikkumavara hyödynnetään ja asiat pyritään säilyttämään niin pitkälti kuin mahdollista muilta kuin NPL-direktiivissä säädetyiltä osin ennallaan. Tämän tuloksena hallituksen esityksen luonnoksessa esitetäänkin, että perintätoiminnan harjoittajien osalta valvovana viranomaisen pysyy aluehallintovirasto saatavien perinnän osalta ja valvovaksi viranomaiseksi tulee Finanssivalvonta vain NPL-direktiivin alaisuuteen kuuluvissa asioissa. Tämä on toteutettu ehdottamalla muutosta perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annettuun lakiin. Vastaavalla tavalla tulisi toimia rahanpesuasioidenkin osalta. Mahdolliset muutokset vallitsevaan oikeustilaan rahanpesuasioiden osalta tulee tehdä osana rahanpesulainsäädännön uudistusta, esim. EU:n rahanpesupaketin kansallisen implementoinnin yhteydessä.

Hallituksen esityksen vaikutukset yrityksiin ja valvovaan viranomaiseen

Kuten edellä on jo todettu, NPL-direktiivin implementointi lisää yritysten sääntelytaakkaa ja kustannuksia jo sellaisenaan. Jos perintätoiminnan harjoittajien valvova viranomaisen rahanpesuasioissa vaihtuu, tulee se aiheuttamaan varsinaisen NPL-direktiivin implementoinnin

lisäksi lisää työtä, kustannuksia ja jopa sääntelytaakkaa. Nykyinen toimintatapa tulee suhteuttaa uuden valvovan viranomaisen ohjeisiin, suosituksiin ja vaatimuksiin.

Finanssivalvonnalla on erilaiset toimintavaltuudet kuin aluehallintovirastolla ja erilainen tapa suorittaa valvontaa. Muutos tulisi aiheuttamaan merkittäviä raportointivaatimuksia lyhyellä aikajänteellä ilman siirtymäsäännöksiä. Lisäksi valvovan viranomaisen muutos yhdessä juuri julkistetun EU:n rahanpesupaketin kanssa tilanteessa, jossa EU:n rahanpesupakettia ei ole vielä aloitettu implementoimaan kansallisesti, aiheuttaa ennalta-arvaamattoman tilanteen perintätoiminnan harjoittajien kannalta. Rahanpesupaketin osana on ns. AMLA asetus, jossa säädetään uudesta EU-tasoisesta rahanpesun valvontaviranomaisesta. Sillä tulee olemaan hyvin laajoja ja välittömiä valvontaoikeuksia kansallisten finanssialan valvojien valvottaviin. Koko kenttä rahanpesuasioiden valvonnan osalta voisi muuttua perintätoiminnan harjoittajien kannalta merkittävästi ja ennalta-arvaamattomasti ja johtaa NPL-direktiivin tavoitteiden vastaisesti saatavakaupan tyrehtymiseen.

Hallituksen esityksen luonnoksen kohdassa 4.2.1.3 selostetaan hallituksen esityksen vaikutuksia viranomaisten toimintaan. Tämä tarkoittaa lähinnä vaikutuksia Finanssivalvontaan ja nimenomaan sitä kautta, että he saavat uusia toimilupavalvottavia. Työmäärän on arvioitu lisääntyvän seuraavista valvontatehtävistä. ”Finanssivalvonnan valvontatehtävät kohdistuisivat toimilupaedellytysten arviointiin, omistajia ja johtoa sekä menettelytapaa koskevien säännösten noudattamiseen. Finanssivalvonnan tehtävien laajuuteen vaikuttaa lisäksi se, että ETA-valtiossa toimiluvan saaneella luotonhallinnoijalla on oikeus perustaa Suomeen sivuliike tai harjoittaa luotonhallinnointitoimintaa rajan yli sivuliikettä perustamatta.” Tämän perusteella on nähtävissä, ettei esitysluonnoksen ole ajateltu edes tarkoittavan sitä, että Finanssivalvonnalle siirtyisi yhdenkään uuden ilmoitusvelvollisen rahanpesulain mukainen valvonta. Tätä vaihtoehtoa ei ole huomioitu tai arvioitu esitysluonnosta laadittaessa, kuten ei ilmoitusvelvollistenkaan näkökulmasta.”

Huomiot esitysluonnoksen 2. lakiehdotukseen (Laki luottolaitostoiminnasta annetun lain 15 luvun muuttamisesta)

Ei Lausuttavaa.

Huomiot esitysluonnoksen 3. lakiehdotukseen (Laki Finanssivalvonnasta annetun lain muuttamisesta)

4 § Valvottavat

SPL katsoo, että valvottavia koskevaa osiota tulee tarkentaa, jotta lakitekstin perusteella ei jää epäselväksi ketä valvotaan ja missä yhteydessä. Lausuntopalveluun jo annettujen lausumien perusteella nyt esitetty sanamuoto johtaa tulkinnallisesti epäselvään tilanteeseen sen osalta, kuka on valvova viranomainen, kun ammattimaista perintätoimintaa harjoittava yritys toimii myös luotonhallinnoijana.

SPL kannattaa esitystä, jonka perusteella myös luotonhallinnoijien harjoittaman perintätoiminnan valvonta säilyisi Etelä-Suomen aluehallintovirastolla ja ehdotuksella varmistettaisiin, ettei NPL-direktiivin täytäntöönpanosta seuraisi muutoksia perintätoiminnan harjoittamisen kansalliseen sääntelyyn. Perinnän valvonnan kannalta ei pitäisi olla merkitystä sillä, onko saatava järjestelemätön luotto vai jokin muu saatava. Olennaista on se, onko kyse perintätoiminnasta vai luotonhallinnoinnista, joka ei ole perintätoimintaa. Mainittakoon, että perintätoimintaan

kuulumattomia luotonhallintoihin liittyviä toimintoja voivat olla esimerkiksi siirtoilmoitukseen ja kuitin/tositteeseen antamiseen liittyvät asiat.

Esitysluonnoksen mukaisesti Finanssivalvonnan valvontavastuisiin tulisi kuulua ainoastaan toimilupaedellytysten arviointi, omistajia ja johtoa sekä menettelytapaa koskevien säädösten noudattamisen valvonta, ei perinnän valvonta. Esityksestä tämä toimivallanjako tulee ilmetä täysin yksiselitteisesti.

Huomiot esitysluonnoksen 4. lakiehdotukseen (Laki Finanssivalvonnan valvontamaksuista annetun lain muuttamisesta)

10 § Muiden toimijoiden maksut

Mainittuun pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi 19 kohta, jossa säädettäisiin luotonhallinnoijan valvontamaksun suuruudesta. Luotonhallinnoijan osalta perusmaksu olisi suuruudeltaan 15.000 euroa ja ETA-luotonhallinnoijan osalta 5000 euroa.

SPL katsoo, että ehdotettua valvontamaksua on pidettävä suuruudeltaan ylimitoitettuna, kun tarkastellaan sitä suhteessa Finanssivalvonnalle ehdotetun valvontatyön suppeaan sisältöön. Ylimitoitettu valvontamaksu tulee suurella todennäköisyydellä luomaan esteitä direktiivin tavoitteena olevan toimialan kilpailun kasvamiselle. Lisäksi alan toimijoiden kiinteiden kustannusten huomattava kasvu, tulee johtamaan järjestelemättömien luottojen perintään liittyvien kustannusten kasvamiseen, mikä johtaa myös velallisilta vaadittavien kulujen määrän kasvamiseen, kuten esityksessä on todettu.

SPL huomauttaa, että Ruotsissa, jossa perintätoiminta siirtyi kokonaisuudessaan paikallisen Finanssivalvonnan alaisuuteen, toimilupavalvottavien valvontamaksu on noin 100.000 SEK [noin 8815 €]. Valvontamaksu merkittävästi pienempi, kuin Suomessa nyt esitetään, vaikka Ruotsissa paikallinen Finanssivalvonnan valvontatehtävä on huomattavasti laajempi, kuin Suomessa on tarkoitus säätää.

Huomiot esitysluonnoksen 5. lakiehdotukseen (Laki kuluttajansuojalain 7 ja 7a luvun muuttamisesta)

Ei lausuttavaa.

Huomiot esitysluonnoksen 6. lakiehdotukseen (Laki perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annetun lain 2 §:n muuttamisesta)

Esityksen mukaan perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annettuun lakiin tulisi uusi 9 kohta, jonka mukaan lakia ei sovellettaisi ehdotetussa luotonhallinnoijista ja luotonostajista annettavassa laissa tarkoitettuun toimintaan.

SPL toteaa, SPL toteaa jo aiemmin mainituilla perusteilla, että toimivallanjako tulee olla laissa selkeä.

Huomiot esitysluonnoksen 7. lakiehdotukseen (Laki arvopaperimarkkinalain 7 luvun 5 §:n muuttamisesta)

Ei lausuttavaa.

Esitysluonnoksen vaikutusarvioita koskevat huomiot

SPL viittaa aikaisemmin lausunnossaan lausumaansa vaikutusten arvioinnin osalta. EU:ssa saatujen kokemusten perusteella direktiivin implementoinnilla on ollut haitallisia vaikutuksia kilpailun edistämiseen luotonhallinnoinnin sekä järjestelemättömien luottojen jälkimarkkinoiden osalta.

Suomessa säädettävän lain kohdalla on keskeistä pyrkiä siihen, että voimassaolevaa ja soveltuvaa lainsäädäntöä ei lähdetä muuttamaan direktiivin minimivaatimuksia laajemmin., jotta direktiivin tavoitteet voivat toteutua parhaalla mahdollisella tavalla.

SPL kiinnittää huomiota myös siihen, että mikäli direktiivin paikallinen implementointi nostaa olennaisesti luotonhallinnoijina toimivien perintätoimistojen kustannuksia, tulee tämä vaikuttamaan erääntyneiden luottojen perinnän kustannuksiin, jotka saatavien perinnästä annetun lain perusteella veloitetaan aiheuttamisperiaatteen mukaisesti velallisilta.

Kansallisen liikkumavaran käyttämistä ja vaihtoehtoisia toteuttamistapoja koskevat huomiot

SPL tukee lainsäätäjän tavoitetta, että kansallista liikkumavaraa ei käytetä sääntelyä kiristävästi, vaan lainsäädäntö tehdään minimivaatimusten mukaisesti.

Muut mahdolliset huomiot hallituksen esityksestä

SPL kannattaa osin uutta lainsäädäntöä ja sen myötä yhtenäisiä standardeja koko EU:n alueelle. Toisaalta direktiivi tuo mukanaan uusia sääntelyvaatimuksia, jotka lisäävät perintäyhtiöiden hallinnollista taakkaa ja kustannuksia.

SPL kiinnittää huomiota erityisesti siihen, että perintäyhtiöille on lakiesityksen perusteella merkittävällä tavalla epäselvää se, mitkä perintäyhtiön toteuttamat toimenpiteet voisivat olla perinnästä poikkeavaa luotonhallinnointia, joka tulisi Finanssivalvonnan valvontaan.

E erityisen tärkeänä SPL pitää sitä, että Finanssivalvonnan ja Etelä-Suomen aluehallintoviraston toimivaltuudet ja valvonnan rajat määritellään selkeästi, yksityiskohtaisesti ja yksiselitteisesti. Ehdotetun lainsäädännön perintätoimialaan heijastuvissa vaatimuksissa on otettava huomioon, että perintäala on nykyisellään erittäin säädeltyä ja valvottua. Nyt ehdotettu laki koskee kuitenkin käytännössä pitkälti ainoastaan perintätoimintaa ja perintätoimistoja, joilla on jo perintätoimilupa.

On olennaista, että kansallinen lainsäädäntö vastaa direktiivin tekstiä eikä direktiivin vaatimuksia pidemmälle meneviä kansallisia lisävelvoitteita säädetä, kuten luonnoksen tavoitteena on ollut.

Kantelinen Tero
Suomen Perimistöimistojen Liitto ry